

γουργουρίζου Εὐβ. (Βρύσ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Ὀρ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βλάστ. Δοξάτ. Πεντάπολ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ὀουργουρίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γοργουρίζω Ἡπ. Πόντ. (Κερασ.) — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ. 3, 251 γουργουρίζου Θεσσ. Κυδων. Μακεδ. (Βλάστ. Δρυμ. Νιγρίτ.) γουργουρίζω Ἡπ. Θεσσ. γουργουρίζου Κυδων. Μακεδ. (Βλάστ.) γουργουρίζω Ἡπ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) γουργουρίζω Κύπρ. γουργουρίζω Ἰων. (Κρήν.) Χίος — Γ. Σουρῆ, Ἀπαντ., σ. 101 γουργουρίζω Ἡπ. (Ξηροβούν.) Κέρκ. γουργουρίζω Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τρίκκ.) γουργουρίζω Πελοπν. (Γαργαλ.) γουργουρίζω Ἡπ. (Ξηροβούν.) γουργουρίζω Λυκ. (Λιβύσσ.) γουργουρίζω Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ῖ ζ ω.

1) Παράγω βορβορυγμούς, ἐπὶ τῶν ἐντέρων ἢ τῆς κοιλίας ἔνεκα πείνης ἢ παθήσεως ἢ μετακινήσεως ὑγρῶν ἢ ἀερίων κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ. ἀ.): Γουργουρίζουν τ' ἄντερά μου. Γουργουρίζει ἡ κοιλιά μου κοιν. Τ' ἄντερά μου γουργουρίζουσι ἀπὸ τῆς βείνας Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μὲ γουργουλάει ἡ τδιουλιά μου Πελοπν. (Τρίκκ.) Τσ' εἶν γουργουρίζα εἶτρον ἄφούκα ντι; (τί γουργουρίζει εἶτσι ἡ κοιλία σου;) Τσακων. Τ' ἄντερά μου πολὺ γουργουρίζ' ντα Χαβουτσ. Γουργουρίζ' ἡ τσ'λιά τ' Κυδων. Γουργουρίζου δὲ κοῦφη μου (= ἡ κοιλία μου) Σύμ. Τ' ἐντέρῳ μ' γουργουρίζ' νε Χαλδ. Στρώσε τραπέζι νὰ βάλω μιὰ χαφιὰ 'ς τὸ στόμα, γιατί με γουργουρίζουν τ' ἄντερά μου Πελοπν. (Αἰγιαλ.) Κουργουρίζει ἡ κοιλιά του 'πὺν τὴν πείνα Κύπρ. Γουργουρίζ' ἡ κοιλιά μου Χίος. Γουργουρίζ' ἡ βούζα μ' (= κοιλία μου) Μακεδ. (Δρυμ.) Ἐμεῖς προσπαθοῦμε νὰ βάζουμε 'ς τὸ στόμα μας, γιὰ νὰ τὰ ρίχνῃ 'ς τὴν κοιλιά μας πὺν ὅλο γουργουρίζει Δ. Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζώων, 251 || Παροιμ.

Τοῦ γιλέκ' ἄς γυαλίξ' | τσ' ἡ τσοιλιά ἄς γουργουλίξ' (ἐπὶ τῶν ἐνδιαφερομένων μόνον διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν καὶ ὄχι διὰ τὴν καλὴν διατροφήν των) Λέσβ. || Ποιήμ.

Ἐδῶ ὅλοι κυνηγοῦνε με τοῦφέκι τὸν παρᾶ
κι ὀλοένα τ' ἄντερό τους ἀπ' τὴν πείνα γουργουρίζ' Ἡ. Σουρῆς, ἔνθ' ἀν., σ. 101.

Καὶ ἡ δική μου ἡ κοιλιά θαρρῶ πὺς γουργουρίζει,
δὲν ἔχω διόλου ὄρεξη κ' ἐγὼ νὰ τὰ κορδῶσω
Γ. Σουρῆς, ἔνθ' ἀν., σ. 154. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀριστοφ., Νεφ., στ. 386 - 387 ἀῖδη ζωμοῦ Παναθηναίους ἐμπλησθεῖς εἴτ' ἐταράχθης | τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορκορύγησεν». Συνών. ἀ ν τ ε ρ ο - δ ῖ α λ ὦ ν ω Α2, β ο υ ρ β ο υ λ α κ ῖ ἄ ζ ω 1, β ο υ ρ β ο υ λ α κ ῶ 3, β ο υ ρ β ο υ ρ ὕ ζ ω 1, κ α κ κ α ρ ῖ ζ ω. 2) Κάμνω γαργαρισμόν, ἀνακογχυλιάζω οἶονδῆποτε ὑγρὸν εἰς τὸ στόμα ἢ εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς καθαρισμόν ἢ θεραπείαν αὐτῶν Εὐβ. (Ὀρ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Νεάπ.) — Λεξ. Πόππλετ. Δημητρ.: Φτύσε τὸ νερό, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούω νὰ γουργουρίζῃς τόση ὥρα Σμύρν. Γουργούρισε τὸ φάρμακο στὸ στόμα σου κ' ὕστερα φτύξε το νὰ μὴν τὸ καταπιῇς Νεάπ. Συνών. γ α ρ γ α ρ ῖ ζ ω (I) 1. β) Καταπίνω κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὸ κατερχόμενον διὰ τοῦ φάρυγγος ὑγρὸν νὰ παράγῃ ἤχον Κρήτ.: Ἄσμ.

Καλὰ τὸ πίνω τὸ κρασί, καλὰ τὸ γουργουρίζω
κι ἄμα μοῦ 'ποῦνε γιὰ δουλειά, δελόγο μουρμουρίζω (δελόγο = ἀμέσως). γ) Ἀναδεύω, ἀναταράσσω, ἡ σημασία ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ὑγροῦ παραγομένου ἤχου Ἡπ. (Ξηροβούν.) Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ὁ χοῖρος θὰ τὸ

οουργουρίσῃ τ' ἀπόπλυμα νὰ τὸ πιῇ Ἀπύρανθ. δ) Ὀμιλῶ διὰ ἤχου ὁμοίου πρὸς γαργαρισμόν, ἰδίᾳ πρὸς νήπια εἰς ἐνδειξιν θωπείας Α. Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.

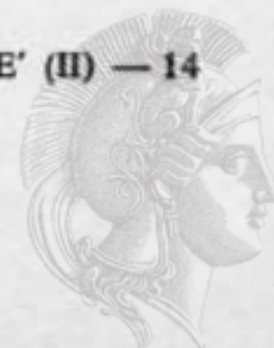
Μόνο γυρεύω παιδὶ ἀπὸ καρδιά
νὰ τὸ βυζάζω, νὰ τὸ κουνήσω,
νὰ τὸ γουργουρίζω καὶ νὰ με γουργουρίξῃ

(παιδὶ ἀπὸ καρδιά = γνήσιον, ὄχι θετόν). Συνών. γ α ρ γ α ρ ῖ ζ ω (I) γ. ε) Ψελλίζω, ἐπὶ βρεφῶν κατὰ τὴν περίοδον τῆς πρώτης ἀποπείρας πρὸς ὁμιλίαν Θήρ. στ) Ρέγγω ἀπὸ δύσπνοιαν Πόντ. (Ἰνέπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) 3) Κρώζω, ἐπὶ ἄρρενος περιστερᾶς ἢ ἰνδικῆς ὄρνιθος ἢ τρυγόνος διὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἤχου Θράκ. Κυκλ. Κύπρ. Μακεδ. (Νιγρίτ.) Μέγαρ. Μῆλ. Τσακων. (Πραστ.) — Κ. Οἰκονόμ., Δοκίμ. 3, 388—Ν. Ἐστ. 16(1934), 600 καὶ 25 (1939), 384: Τὸ περιστέρι κόνεψε 'πὰ 'ς ἓνα δέντρο τοῦ κήπου καὶ γουργούριζε Θράκ. Ἀμα τὰ περιστέρια γουργουρίζουν, ὁ καιρὸς θὰ κακοσυνέψῃ Μῆλ. Ὁ βοῦτος γουργουρίζει (βοῦτος = γοῦτος = ἄρρην περιστέρα) Μέγαρ. Τὰ πεξι-στέξα εἶνι γουργουξίζονται ἀπὸ τὰ νιούτα τοῦ Θεοῦ (τὰ περιστέρια γουργουρίζουν ἀπὸ τὴν νύκτα τοῦ Θεοῦ) Πραστ. Ὁ γάλλος κουργουλίξαι Κύπρ. Ξελαργυρίζονταν οἱ χῆνες κ' οἱ κοῦρκοι γουργουλίξαν Ν. Ἐστ. 16 (1934), 600. Δὲν εἶναι καμωμένος ὁ ἄντρας νὰ γουργουρίξῃ ἐρωτικὰ σὰν περισσότερος αὐτόθ. 25 (1939), 384. 4) Παράγω διακεκομμένον ὑπόκωφον ἤχον, γ ο υ ρ γ ο υ ρ ῖ τ ὶ, ἐπὶ στενωλαίμων ἀγγείων κατὰ τὴν ἐκροὴν καὶ εἰσροὴν ὑγρῶν ἐκ τοῦ στομίου αὐτῶν Ἀδραμ. Λέσβ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Δημητρ.: Κατάλαβα πὺς ἤπινε νερὸ γιὰτὶ ἤκ'σα νὰ γουργουλίξ' ἡ γούργουλα Λέσβ. Ὀουργουρίζει τὸ φλασκὶ κι ἀξάνοι νὰ μὴ 'εμίση καὶ χυθῇ τὸ κρασί (ἀξάνοις = ξάνοιγε, κοίταζε, πρόσσεχε) Ἀπύρανθ. 5) Κροτῶ, παράγω θόρυβον ὁμοιον πρὸς γουργουρισμόν Ἰων. (Κρήν.) Μέγαρ.: Ὁ ἀνεμόμυλος γουργουρίζει καὶ ἀλέθει Μέγαρ. || Ἄσμ.

Ἀλλοίμονο, μαῦρος καπνός, πὺν γουργουρεῖ καὶ βγαίνει,
ἀπὸ τὰ φύλλα τσῆς καρδιάς καὶ πάλι μέσα μπαίνει
Κρήν. 6) Ἐκβράζω, οἶονε μετὰ γουργουρίζοντος παφλασμοῦ ἀπορρίπτω, ἐπὶ θαλάσσης Ἰων. (Κρήν.): Ἡ θάλασσα νὰ σὲ γουργουρήσῃ (ἀρά νὰ πνιγῇ καὶ ἡ θάλασσα νὰ σὲ ἐκβράσῃ). β) Οὐραδίζω, προωθῶ λέμβον δι' οὐραδίου Λεξ. Δημητρ. 7) Ψιθυρίζω Λυκ. (Λιβύσσ.) 8) Διαδίδω περὶ τινος φήμην κακὴν, διαθρυλῶ, δυσφημῶ Σάμ.: Τὸν γουργουρίζανε κι αὐτὸν (διέδωσαν περὶ αὐτοῦ ὅτι ἔπαθεν κακὸν τι). 9) Παρορμῶ, κεντῶ τὴν ἐπιθυμίαν τινὸς Ἡπ. Πελοπν. (Μαν.): Τί σὲ γοργουρίζ' καὶ δὲν κάθεσαι φρόνιμα; Ἡπ. Ἐχει κι αὐτὸς κάτεια δεκάρα καὶ τοῦ κουργουρίζει (ἔχει κι αὐτὸς κάποια δεκάρα καὶ θέλει νὰ τὴν ἐξοδεύσῃ) Μάν. Συνών. γ α ρ γ α λ ῖ ζ ω Β1. β) Δίδω αἰτίαν εἰς ἄλλον νὰ ἀνησυχῇ Κέρκ. 10) Αἰσθάνομαι γαργαλισμόν Ἡπ.: Παροιμ.

Ἄλλοῦ με κρούεις καλόγερε κι ἄλλοῦ με γουργουράει (πρὸς τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ ἐννοήσωσιν ἐπιθυμίαν τινὰ ἡμῶν, τὴν ὁποίαν ἢ δὲν πρέπει ἢ δὲν θέλομεν νὰ ἐκφράσωμεν σαφῶς καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀστόχου ἐνεργείας ἢ παραμυθίας). β) Σφύζω, ἐξάπτομαι Κρήτ.: Ἀπὸ τῆς μαλὶα πὺν κάναμε γουργουρίζει τὸ αἷμα μου (μαλὶα = φιλονικία). Τὸ αἷμα μου γουργουρίζει ἐκεῖ πὺν τῇ θωρῶ. Συνών. φρ. Β ρ ἄ ζ ε ἰ τ ὸ α ἰ μ α μ ο υ. Μ ο ὕ ἄ ν ε β α ἰ ν ε ἰ τ ὸ α ἰ μ α 'ς τ ὸ κ ε φ ἄ λ ι.

γουργουρίκι τό, ἀμάρτ. οουργουρίκια τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργουλίτθα Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί κ ι.

1) Οἱ ἀδένες εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ οὐρανίσκου σχήματος ἀμυγδαλοῦ, αἱ ἀμυγδαλαὶ τοῦ λαίμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Οἱ δὲ αὐτοὶ νὰ κάτσουνε μέσ' ἑς τὰ 'ουργουρίκια δού λαίμου σου' ἰὰ δὲ βορῶ πιά νὰ σ' ἀκούω || Φρ. Ποὺ νὰ πρήξου δὰ 'ουργουρίκια δού τοῦ κακοθάνατου! (ἀρά). Ποὺ νὰ φραοῦνε τὰ 'ουργουρίκια δού λαίμου σου! (ἀρά). β) Ἡ ἀσθένεια τῶν ἀμυγδαλῶν τοῦ λαίμου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Φρ. 'Οουργουρίκια νὰ βγάλῃς! (ἀρά). 2) Οἱ ἐκ τοῦ λαίμου τῶν ζώων ἐξαρτώμενοι κώδωνες καὶ λοιπὰ στολίσματα ἐκ λίθων ἢ ἄλλης ὕλης Πόντ. (Σάντ.): Αἰνιγμ.

Ἐχω ἕναν σαντουρόπον κ' ἐν' γομᾶτον γουργουλίτδᾶ (ἔχω ἕν μικρὸν κιβώτιον καὶ εἶναι γεμᾶτον ἀπὸ στολίδιᾶ τὸ στόμα καὶ οἱ ὀδόντες) Συνών. β ι ρ β ι λ ι τ σ ι.

γουργουρικιασμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ουργουρικιασμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἀμάρτ. ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι κ ι ᾶ ζ ω.

Ὁ πᾶσχων τὰς ἀμυγδαλὰς τοῦ λαίμου: Δὲ σιωπαίνει πικρὰ, 'ουργουρικιασμένε! (ἀρά) ποὺ εἶθε νὰ ἀρρωστήσῃς ἐκ βλάβης τῶν ἀμυγδαλῶν, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῇς νὰ ὁμιλῇς). Μὰ ἡ 'ουργουρικιασμένη ὅλο τὴ λεέδα μου θὰ 'χη (λεέδα = ἡ ὁμιλία' μά, αὐτὴ, ποὺ εἶθε νὰ πρησθοῦν αἱ ἀμυγδαλαὶ τῆς, διαρκῶς περὶ ἐμοῦ θὰ ὁμιλῇ).

γουργούριο τό, Κέρκ. γουργουλιό "Ηπ. (Δρόβιαν.) Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Ἡ ἀνησυχία Κέρκ.: Ἐχει γουργούριο (εἶναι ἀνήσυχος, ἀδημονεῖ). 2) Τὸ ἀνακάτωμα "Ηπ. Δρόβιαν.)

γουργούριση ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. 2) Κροτάλισμα ὕγρου ἐντὸς τοῦ στόματος. 3) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 2, τὸ ὅπ. βλ.

γουργούρισμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. γουργούρισμαν Πόντ. (Τραπ. κ. ἀ.) γουργούρ'σμα "Ηπ. (Κουκούλ. Πλατανοῦς.) Μακεδ. (Δρυμ.) γουργούξισμα Τσακων. (Πραστ.) γουργούλισμα Κρήτ. γουργούλ'σμα Λέσβ. 'ουργούρισμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργούρισμαν Πόντ. (Κερασ. κ. ἀ.) κουργούρισμαν Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.) κουργούλ-λισμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.) Τσακων. (Πραστ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀρχίσανε πάλι τὰ γουργουρίσματα τῆς κοιλιᾶς κοιν. "Ω, μάτι μὴ σὲ πιάσῃ, πείνα ποὺ τὴν ἔχεις! Μονρέ, μὰ εἶδα 'ουργούρισμα' τὸνε 'φτό! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τσι γουργούξισμα 'ν' ἔγκι μὲ τὰ φούκα ντι; (τὸ γουργούρισμα εἶναι αὐτὸ μὲ τὴν κοιλιὰ σου;) Πραστ. 2) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών. —Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ ἰδιόζων ἦχος ὁ παραγόμενος κατὰ τὴν πόσιν ὕγρου, τὸ κροτάλισμα ὕγρου ἐντὸς τοῦ στόματος Κρήτ. (Σητ.) —Λεξ. Δημητρ.: Πιέ, ἂν θὰ πιῇς κι ἄσ' τὸ γουργούρισμα ποὺ κάνει ὁ χοῖρος 'ς τ' ἀπόπλυμα Σητ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ η 2. 4) Ἡ φωνὴ τῆς ἄρρενος περιστερᾶς Τσακων. (Πραστ.) —Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, σ. 377: "Ὅσι νίου γουργούξισμα, ἔγκι τὸ ἄκλερε τὸ πεξι-στέξι! (δὲν ἀκοῦς γουργούρισμα ποὺ ἔχει, αὐτὸ τὸ ἄκληρον, τὸ ἀναθεματισμένον περιστέρι!) Πραστ. Τὸ γουργούρισμα τῶν περιστερῶν εἶναι γρουσουζιά Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ., ἐνθ' ἄν. 5) Ἡ φωνὴ ἄρρενος καμήλου κατὰ τὴν

ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ Κύπρ. 6) Θόρυβος ὅμοιος πρὸς βορβορυγμὸν Κρήτ. —Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1440, 21 (1937), 450: Τὸ γουργούρισμα τοῦ νεροῦ Κρήτ. Ἀκουόντανε τὰ γουργουρίσματα τῆς βρύσης Ν. Ἐστ. 20 (1936), 1440. Τὸ μακρόσυρτο γουργούρισμα ποὺ ἔκαναν οἱ σιδερένιοι κρίκοι κυλῶντας μέσ' ἀπὸ τὰ ὄκκια (= αἱ ἐπὶ τῆς πλώρης τοῦ πλοίου ὀπαί, δι' ὧν διέρχονται αἱ ἀλύσεις τῆς ἀγκύρας) αὐτόθ. 21 (1937), 450.

γουργουρισμός ὁ, Κρήτ. —Δ. Μαυροφρ., Δοκίμ., 73 Γ. Σουρῆ, Ρωμ., ἀρ. 7 —Λεξ. Δημητρ. 'ουργουρισμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γουργουρισμός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω. Ὁ τύπ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ μ ὸ ς καὶ εἰς Ἱατροσοφικὸν κώδικα τοῦ 16ου αἰ., βλ. Κ. Ἀμυντ., Ἀθηνᾶ 43 (1931), 165.

1) Γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ μ α, τὸ ὅπ. βλ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Κερασ.) —Δ. Μαυροφρ., ἐνθ' ἄν. Γ. Σουρῆς ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ.: Καλέ, εἶδα 'ουργουρισμὸς εἶν' ἐδτὸς ποὺ κάνει ἡ κοιλιὰ δού; Ἀπύρανθ. || Ποίημ.

Ὁ Τσαρλαμπᾶς γουργουρισμὸν αἰσθάνεται σπουδαῖο Γ. Σουρῆς, ἐνθ. ἄν. 2) Θόρυβος, κραυγὴ Πόντ. (Κερασ.)

3) Αἱματοκύλισμα Κρήτ.

γουργουριστὰ ἐπίρρ. Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι σ τ ὸ ς.

Κατὰ τρόπον ὥστε νὰ προκαλῆται γουργουρισμός: Πίνει τὸ κρασί γουργουριστὰ.

γουργουριστός ἐπίθ. Κρήτ. (Σητ. κ. ἀ.) κουργουλιστός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

1) Ὁ παράγων γουργουρισμὸν ἢ ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ γουργουρισμοῦ Κρήτ. (Σητ.): Γουργουριστὸ τὸ πίνει τὸ κρασί (κατὰ τὴν κατάποσιν τοῦ οἴνου κάμνει γουργουρισμὸν). 2) Ὁ γουργουρίζων, ἐπὶ ἄρρενος ἐπιβήτορος καμήλου, ὡς ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ὄργασμοῦ Κύπρ. 3) Τὸ οὐδ. ὡς οὗς., τὸ κατὰ τὴν κατάποσιν γουργούρισμα Κρήτ. (Σητ.): Πιέ, θὰ πιῇς κι ἄσ' τὸ γουργουριστὸ!

γουργουρίτης ὁ, Κύθν. Τῆν.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ι ζ ω.

Νόσος τοῦ λάρυγγος, κυνάγχη ἐνθ' ἄν.: Φρ. Νὰ σὲ πιάσῃ γουργουρίτης καὶ πρίχτης! (ἀρά) Κύθν. Νὰ σὲ πιάσῃ σκασιμός καὶ γουργουρίτης! (ἀρά) Τῆν. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ α 3 δ, π ν ἰ χ τ η ς, π ο ν ὀ λ α ι μ ο ς.

γούργουρο τό, Ἰθάκ. Κύθν. γούργουλο Ἀθῆν. Κύθν. Σίφν. Πληθ. γούργουλα Εὐβ. (Κουρ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ α.

Ὁ στενὸς λαίμῳς τῶν ὑδροφόρων πηλίνων ἀγγείων ἐνθ' ἄν.: Τὸ γούργουλο τῆς στάμνας Κύθν. Τώρα θὰ βάλω τὸ γούργουλο (θὰ πληρώσω τὴν στάμνα μέχρι τοῦ λαίμου) Σίφν. Γιόμισε τὸ καν-νάτι ν-νερό ὡς τὰ γούργουλα Εὐβ. (Κουρ.)

γουργουρόσταμνο τό, ἀμάρτ. γουργουλόσταμνο Λεξ. Ψύλλ. Βλαστ. 337.

Ἐκ τῶν οὗς. γ ο υ ρ γ ο υ ρ α ς καὶ σ τ α μ ν ἰ.

Ἀγγεῖον παράγον γουργουρισμὸν κατὰ τὴν εἰσροὴν ἢ ἐκροὴν ὕγρου ἐκ τοῦ στομίου αὐτοῦ ἐνθ' ἄν.

γουργουροφραγμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. 'ουργουροφραγμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

